

[Sigsgaard.]

styrelsesshonorarer, andre honorarer og naturalieydelse, fri bil, og hvad det nu kan være. Men det er heller ikke nok, for dér sagde fru Lis Groes, at hvis bare man kunne få et forslag frem svarende til det, der var fremme i 1963, tror jeg det var, så ville socialdemokratiet forhandle. Men loven fra 1963 blev jo omgået, og den blev jo omgået i stort omfang; derfor er det ikke tilstrækkeligt med de to punkter. Man må tilføje et tredje punkt, der går ud på, at der ikke må trækkes mere ud af selskabet på mellemregningskonti end det, som de pågældende får i løn eller vederlag, med de begrænsninger, som er sat i de første punkter, jeg nævnte, i punkt 1 og 2. For ellers sker der jo bare en tilsvarende omgåelse, som vi har set i 1963 med lån i selskaberne og forskellige andre manipulationer. Så dette punkt 3 må altså med.

Jeg kan sige, at jeg vil på VS' vegne stille ændringsforslag på disse punkter, som jeg her har nævnt, jeg vil samtidig sige, at selv om man vedtager disse ændringsforslag — hvad jeg ikke tror man gør, for jeg tror ikke, regeringen ønsker en effektiv udbyttebegrænsning — vil loven ikke blive helt effektiv, som det fremgik af mine første bemærkninger. Men en vedtagelse af sådanne ændringsforslag ville gøre den i hvert fald væsentligt bedre, så de vil altså fremkomme, og så håber jeg på, at udvalget vil behandle dem.

Men som lovforslaget foreligger her, og det skal jeg slutte med at sige, er det helt klart, at VS simpelt hen vil stemme imod, for der er, så vidt vi kan se, nul realitet i det, det får praktisk talt ingen betydning.

Hanne Reintoft: Da statsministeren forleden dag efter overenskomsternes afslutning blev spurgt, om Jensen kunne tillade sig at regne med sin 6-7 pct. prisstigning til næste ferie, svarede ministeren, virkelig i overensstemmelse med sandheden, at det kom an på, hvem Jensen var. Når vi står med dette lovforslag i hånden og tænker på dem, der antagelig følger, kan vi i hvert fald sige, at hvis Jensen er LO-arbejder, så skal han ikke regne med sine 6-7 pct., for man begynder allerede her at lægge op til prisstigninger og vel siden skattestigninger, der nok skal tage

hans meget beskedne lønstigning eller rettere sagt den beskedne lønstigning til de 80.000, som jo var de eneste, der virkelig fik noget ud af overenskomsterne.

Sigtet med det hidtidige prisstop var jo at være en sutteklud, som lønmodtageren skulle have, indtil situationen på arbejdsmarkedet var afklaret. Det virkede efter hensigten, og resultatet kan aflæses af den direkte afstemning om mæglingsforslaget: 138.984 stemte ja, medens 120.752 stemte nej; at ja-stemmerne så ved hjælp af kompetente forsamlinger blev forøget, er en anden og udemokratisk side af overenskomstforhandlingerne, men det væsentlige er, at lønmodtagerne da — heldigvis ikke uden vores stærke advarsler — desværre lod sig narre og pacificere af regeringens mangelfulde prisstop.

Myten om regeringens indkomspolitik som en nødvendig foranstaltning for at undgå en forøgelse af valutaunderskuddet og nu lovforslaget om praktisk talt fuld ophævelse af prisstoppet er blevet afsløret af langt flere end os. Rektor ved Roskilde universitet Erling Olsen har i et foredrag i Nationaløkonomisk Forening den 7. oktober 1970 ganske afvist påstanden om, at lønstigningerne har ansvaret for merforbrug og valutaunderskud. Erling Olsen påviser, ligesom mit parti har gjort det, at det er prisstigningerne på faste ejendomme, der belånes og skaber merforbrug og valutaunderskud.

Når endvidere materiale fra den anden supplerende redegørelse om Danmark og De europæiske Fællesskaber fastslår, at omkostningsniveauet ikke spiller den afgørende rolle for betalingsbalancen, kunne vi så ikke snart blive fri for den evindelige kliché om, at lønstigningerne er årsagen til valutaunderskuddet? Den uholdbare begrundelse for prisstoppets ophævelse er bl. a. den, at regeringens lønramme ikke blev overholdt. Det er uholdbart, fordi det aldrig har været nedfældet i en lov om, hvordan forholdet skal være imellem løn, pris og profit. Det er urealistisk af regeringen, hvis den forsøger at fastlåse et bestemt forhold herimellem. Der er ingen ministre eller økonomer, der kan fordele virksomhedernes udbytte og lønningerne efter nøgletal, som er gældende for alle virksomheder til evige tider, og man